

užigalnic. „Aha, imam jo!“ vzklikne s peklenskim veseljem, zgrabi hitro škatljico in jo obrne na mizo, da padejo iz nje vse užigalnice. Na to vzame nož ter jame skrbno strgati kapice ž njih.

„Čakaj, ciganka ti“, govori ob tem in se grdo zasmee, „primešam ti za slovo nekaj vkusnega v juho, kar te bo ščipalo in bodlo v črevih, da bo joj!“

Ko je ostrgal vse užigalnice, zavije kapice v papir ter jih vtakne v žep. Škatljico in prazne

klinčke pa zažge, da kmalu ni bilo niti sledú po njih.

Potem poišče v slamnici desetak, priloži ga k drugemu v žep, češ, vidva mi bodeta pravo tolažilo v bodoči denarni suši, katera me čaka odslej.

Sedaj se hitro preobleče ter z veselimi besedami: „Srečno, domača bajta! Tako kmalu se menda ne bođeva zopet videla!“ zapusti z lahкими koraki rojstveno hišo. (Konec.)

Pestunji.

O sédi ob meni, péstunja mila,
O letih mladostnih mi ti govoriš;
In v dobo, ki záme je davno minila,
Tako čarovito duhá mi topiš.

Na hribu imena nezabnega: Žale
Kako je precvitala tukaj pomlad,
In hladne vodice so tu šepetale
In cvetju in travi delale hlad.

In v travi so cveli rumeni jeguljčki,
Poklanjali zvončki jim drobne glavé,
In v zraku so plavali pèstri metuljčki,
Bučele po cvetju letále brenčé.

Iz trave je vsake, iz vsakega lista
Dehtelo življenje v pomlajeni svet;
Pozdravljala pesem je stvarstvo prečista,
Ko ptičev jo zbor popeval je vnet.

Jaz nisem presedal na temnem zapečku,
V pomlad si vodila me z ljubo rokó,
Priroda dajala je nežnemu dečku
Trenotkov pokojnih, nezabljenih sto.

Kot danes še, nekđaj je stalo svetišča
Zidovje na hribu sredi grobov,
Od mestnega ločeno hrupa in vrišča,
Od mestnih oddaljeno hiš in sinov.

Iz cvetja sem spletal kitice drobne
In vezal je s slakom, rastočim iz njiv,
Krasil spomenike sem ž njimi nagrobne
Med nemimi mrtveci radosten, živ.

Minila so leta in hrib je odcvetel,
Mladosti že čas zvonil je pokop,
Kot resen mladenič še kito sem spletel,
Položil jo materi zadnjo na grob.

In šel sem na ptuje iz hiše očetne,
Zapustil i tebe s solzami v očeh;
Kako zdaj spominjam se dóbe prijetne,
Ko vidiva spet se po dolgih dnéh!

Družabnica mladega meni življenja,
O péstunja, pravi o njém mi še kaj,
O pravi o dóbi mi cvetja, zelenja,
Nikar ne vprašuj, kakó mi je zdaj!

Anton Medved.

P ó m l a d.

P relesten glas po polju, gozdu klíče,
Trepéče zima, zimska bega muka,
Na zemlje duri tópla pómład kljúka —
Prevzemlje slast mladike, brste, ptiče.

Zelenje krije solnčne zopet griče,
Cvetè že breskev, kukavica kuka,
Živí vse, diše, póje vse ter uka,
Cvrčí, šumi, vse giblje se, premiče — —

O pómład, stokrat tisočkrat opeta,
Ves v čudu gledam čuda razprostrta,
Prelepa čuda tvojega razcvéta!

In vendar ustne moje so molčéčne —
Ti dih le, sled, le temna mēđla číta,
Le mōtna senca — pómładı si večne!

Slavin.